

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **B. P.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2019, č. j. OAM-282/LE-LE05-K02-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.
- III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského, se určuje částkou 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-282/LE-LE05-K02-2018 ze dne 8. 4. 2019, kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobce tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů, když důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava z násilí ze strany příslušníků Právěho sektoru, kteří žalobci vyhrožovali, a dokonce jej zbili pro jeho obchody s Ruskem. Žalovaný konstatoval, že žalobce nevyužil proti hrozícímu nebezpečí ochrany ukrajinského státu, žalobce však v žalobě tvrdil, že Ukrajina takové ochrany není schopna, zdůraznil nutnost použití čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008 - 62 ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70 ze dne 30. 9. 2008 a č. j. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16. 9. 2008. V současné době dle názoru žalobce na Ukrajině v žádném případě nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, a to právě zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy. Zatímco odkazovaná informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 4. 2014 nemůže obstát již pro svoji neaktuálnost, nelze pominout všeobecně známé informace o ukrajinských bezpečnostních složkách i úřadech trpících korupcí zcela svazujících ruce ukrajinské policii a znemožňující účinné a nestranné potírání kriminality a ochranu jejích obětí. Ukrajina je všeobecně považována za nejzkorumpovanější stát v Evropě (viz článek prestižního britského deníku *The Guardian* „Welcome to Ukraine, the most corrupt nation in Europe“). Zvláště výrazná je pak korupce a s ní spojená nefunkčnost veřejného sektoru patrná ve fungování ukrajinské policie, která svojí činnost plní jen zcela výběrově, a v žádném případě ji není možné považovat za bezpečnostní sbor poskytující potřebný nestranný a alespoň zčásti efektivní přístup k potírání a předcházení kriminality. V případě, že tedy v domovském státě žalobce fakticky nefungují bezpečnostní složky, je zcela nepřipadné požadovat po žalobci, aby využil žalovaným zmiňované prostředky ochrany proti hrozbě vážné újmy ze strany soukromých osob, a to i z důvodu, že žalobce je s ohledem na svoji ruskojazyčnou příslušnost a minulost spočívající v obchodování s ruským „nepřítelem“ primárně znevýhodněnou osobou vystavenou zřetelné nedůvěře ukrajinských bezpečnostních složek i úřadů jako takových. Po žalobci tak s ohledem na akutní a vážné ohrožení života nebylo možné požadovat, aby se se svojí obavou obrátil na ukrajinskou policii, neboť ta by mu jen těžko byla ochotna a schopna poskytnout adekvátní pomoc a zastání.
3. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, žádost žalobce byla řádně posouzena z hlediska všem forem ochrany. Důvody tvrzenými žalobcem se žalovaný řádně zabýval, avšak neshledal je azylově relevantními, v rozhodnutí vysvětlil, z jakých podkladů vycházel, jakými úvahami byl veden a své závěry dostatečně vysvětlil. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004 a rozsudek sp. zn. 7 Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005 a jejich závěry ohledně požadavků na odůvodnění správních rozhodnutí. Žalovaný je názoru, že Ukrajina je schopna zajistit svým obyvatelům ochranu před pronásledováním ze strany soukromých subjektů, žalobce však na tuto ochranu zcela rezignoval. Žalovaný též poukazoval na účelovost tvrzení žalobce stran svých obav z pronásledování. Tyto své závěry žalovaný také podrobně rozebral ve svém rozhodnutí. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005, sp. zn. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006 a sp. zn. 3 Azs 119/2004 ze dne

13. 1. 2005, které zdůrazňují nutnost požádat o azyl bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, nebrání-li mu závažné okolnosti.
4. Ze správního spisu byly zjištěny tyto podstatné okolnosti: Žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky č. j. KRPA-410918-18/ČJ-2018-000022 ze dne 31. 10. 2018 uloženo správní vyhoštění na dobu 30 měsíců. Žalobce byl rozhodnutím Policie České republiky č. j. KRPA-410918-20/ČJ-2018-000022 ze dne 31. 10. 2018 zajištěn za účelem správního vyhoštění, když žalobce nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 10. 11. 2016 č. j. KRPA-461533-18/ČJ-2016-000022 za neoprávněný pobyt bez víza. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz platný do 10. 12. 2016. V protokole o vydání vysvětlení ze dne 31. 10. 2018 žalobce uvedl, že si byl vědom své povinnosti vycestovat ze země do 10. 12. 2016, jediný důvod, proč tak neučinil, byly obavy ze vstupu do armády. Do České republiky přicestoval, protože se mu zde líbí. Vrátit do vlasti se nechce, neboť by musel nastoupit do armády. Žalobce dne 3. 11. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany s tím, že žádá o ochranu z důvodu ohrožení života na Ukrajině z důvodu války. Do války podnikal společně se známým z Ruska, počátkem válečných operací mu bylo vyhrožováno a také došlo k fyzickému nátlaku a bití. Při první příležitosti pak odjel žalobce ze země. V poskytnutí údajů k žádosti uvedl, že pochází z města Sumy, do Prahy přijel dne 8. 6. 2016. Žalobce je zdrav. Jako důvod pro žádost uvedl, že od roku 2014 obchodoval s masem, vykupoval ho na Ukrajině, kolega ho prodával do Ruska. Do roku 2016 to probíhalo bez problémů. Když začala na Ukrajině válka, začaly se tvořit vojenské dobrovolnické skupiny, ty rekrutovaly lidi do bojů, žalobce považovaly za vlastizrádce. Výhrůžky od těchto osob byly nejprve slovní, pak žalobce byl zbit a držen dva dny ve sklepě, to bylo v roce 2016, tyto osoby požadovaly, aby šel válčit. Na základě toho opustil vlast a odjel do České republiky. Dříve nevěděl, jak o azyl zažádat. V protokolu k pohovoru dne 15. 2. 2019 pak uvedl, že měl problém s Pravým sektorem, uskupením nepodřízeným státu, které může poslat muže do války. Žalobce do války jít nechce, z tohoto důvodu se bojí o svůj život. Kvůli držení ve sklepě se na nikoho neobrátil, neboť policie nehájí zájmy lidí, Pravý sektor je s nimi spolčen. Informace o bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný čerpal z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018, Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, Informace MZV ČR, č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 a Informace MZV ČR č. j. 111866/2018-LPTP ze dne 12. 6. 2018.
5. Žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-282/LE-LE05-K02-2018 ze dne 8. 4. 2019 rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný dále nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce v průběhu správního řízení neuvedl, že by měl ve vlasti jakékoliv potíže zapříčiněné jeho rasou, pohlavím, národností, příslušností k určité sociální skupině či kvůli zastávání určitých politických názorů. Žalobce svoji azylovou žádost primárně spojil s problémy se soukromými osobami, údajně příslušníky Pravého sektoru, se kterými měl na Ukrajině problémy v roce 2016 v souvislosti se svým podnikáním, kdy byl obviněn z obchodování s nepřítelem - Ruskou federací. Žalovaný považoval žadatelem

prezentované problémy za účelově tvrzené pouze pro potřeby jeho azylového příběhu. Žalobce bez problémů od zimy roku 2014 prováděl obchodní činnost, až v průběhu roku 2016 začal mít zmíněné problémy se soukromými osobami, resp. příslušníky Pravého sektoru. K dotazu správního orgánu, jak si vysvětluje bezproblémové obchodní aktivity do roku 2016, žadatel na tuto otázku odpověděl sporadicky a vyslovil domněnku, že asi někomu začal překážet, ale nedokáže si to vysvětlit. Správní orgán dále nepřehlédl zásadní obsahové nesrovnalosti o tvrzené době, kdy měl na Ukrajině čelit slovním výhrůžkám a fyzickému nátlaku. Žadatel do poskytnutí údajů a protokolu o pohovoru potvrdil, že problémy měl až od roku 2016, nicméně do ručně psané žádosti o mezinárodní ochranu naopak uvedl, že „s počátkem válečných operací mu začali slovně vyhrožovat a potom docházelo k fyzickému nátlaku“, přičemž tyto skutečnosti z časového hlediska odpovídají jaru 2014, kdy došlo k vypuknutí konfliktu na východě Ukrajiny. Žalobce uvedl, že obchodní činnost zahájil v zimě 2014, podle žalobce podnikání ro roku 2016 probíhalo bez problémů. Takto zásadní nesrovnalosti a nuance v azylovém příběhu žalobce, který spojil svoje problémy na Ukrajině výhradně se svými podnikatelskými aktivitami, podle správního orgánu nepůsobí konzistentním a věrohodným dojmem. Jmenovaný i přes údajné slovní výhrůžky nadále pokračoval ve svém podnikání a celou situaci nijak neřešil, což dle jeho tvrzení následně vyústilo v jeho zadržení na ulici, kdy byl následně držen dva dny ve sklepě a bylo mu naznačeno, aby se zúčastnil ozbrojeného konfliktu (na Donbasu). Žadatel sice uvedl, že byl ve sklepě zbit, nicméně tyto skutečnosti neohlásil na policii, neuvedl, že by byl nucen vyhledat jakékoliv lékařské ošetření (což nevypovídá o silné intenzitě na něm údajně vykonaném fyzickém násilí, které blíže nespecifikoval), a později k žádnému obdobnému omezení na svobodě a fyzickému napadení jeho osoby nešlo. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 40/2007 ze dne 19. 9. 2007 a zdůraznil, že žalobcem tvrzené problémy na Ukrajině nedosáhly požadované intenzity a systematickosti, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí též poukázal na to, že žalobce prezentoval pouze problémy se soukromými osobami, nikoliv s oficiálními státními orgány, potvrdil, že nikdy nebyl trestně stíháný a nevyužil žádné z dostupných vnitrostátních prostředků na ochranu svých práv, a v jeho případě tak nelze hovořit o reálné odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný k takovému závěru dospěl i po přihlédnutí k obsahu policejních protokolů (protokolu o podání vysvětlení a protokolu o výsledku účastníka řízení z 31. 10. 2018), do kterých jmenovaný mj. uvedl, že nechce vycestovat na Ukrajinu, aby nemusel nastoupit do armády, nicméně zároveň potvrdil, že v případě uděleného trestu vyhoštění vycestuje z území České republiky. Žalovaný neuvedl do policejních protokolů žádné jiné skutečnosti nebo obavy z návratu na Ukrajinu, zejména se nezmínil o jakýchkoliv potížích s Pravým sektorem nebo jinými soukromými osobami/skupinami, pro které se nyní obává v případě návratu do vlasti o svůj život, což by naopak osoba, která ve vlasti čelila dlouhodobému nátlaku, který vyústil ve fyzické napadení a omezení na osobní svobodě, jistě učinila. Žalobce nicméně v policejním protokolu o vyjádření účastníka řízení plně odkázal na protokol o podání vysvětlení s tím, že vše uvedl, a protokol vlastnoručně podepsal jako úplný a správný. Následně jím v řízení o udělení mezinárodní ochrany prezentované obavy působí zcela nevěrohodným dojmem, vytvořené jmenovaným pouze pro účely azylového řízení a získání pozitivního rozhodnutí o jeho žádosti. Ani žalobcem uvedená přidružená tvrzení, že se policie nevměšuje do vztahů mezi lidmi a vojenskými skupinami a naopak je s Pravým sektorem spolčena, žalovaný neshledal věrohodnými. Žalobce neuvedl

žádné konkrétní skutečnosti, které by mu bránily obrátit se s žádostí o pomoc na oficiální bezpečnostní složky země jeho původu, což by pro běžného občana, který dosud neměl se státními orgány žádné problémy, mělo být prvním a zcela logickým krokem, namísto nepochybně náročnějšího řešení v podobě opuštění vlasti a vycestování do jiné země. Vysvětlení žadatele, že je v zájmu těchto soukromých osob, aby ho donutily jít do války, správní orgán nepovažuje za nijak přesvědčivé za situace, kdy dle Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 již výnosem prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 došlo během září a října 2016 k propuštění všech mobilizovaných branců do zálohy a konfliktu v Doněcké a Luhanské oblasti se od té doby účastní pouze profesionální vojáci nebo branci, kteří sami vyjádřili přání ve vojenské službě pokračovat. Podle této informace nebyla rovněž v souvislosti se stabilizací situace na východě Ukrajiny po uzavření tzv. Minských dohod v roce 2016 vyhlášena žádná další mobilizace a podle ukrajinských představitelů se o ní ani neuvažuje. Jakékoliv potenciální a čistě subjektivní obavy jmenovaného z cíleného zájmu soukromých osob o něj, aby nastoupil do armády, v tomto ohledu pozbývají na významu. Konečně žalobce neuvedl, že by mu na adresu jeho trvalého bydliště byl kdy doručen povolávací rozkaz, což staví jeho obavy z povolání do armády do roviny zcela hypotetické domněnky. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu azylového zákona, musí být původcem pronásledování státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem. Původcem pronásledování sice může být i soukromá osoba, to však jen za předpokladu, že lze prokázat, že stát, či jiná veřejná moc kontrolující stát není schopna nebo ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. V průběhu správního řízení však nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by tyto skutečnosti naznačovaly, neboť žalobce zcela rezignoval na dostupné prostředky vnitrostátní ochrany a neobrátil se na policii, kdy v případě nespokojenosti s jejím postupem mohl podat (dle Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016) stížnost na postup příslušníků policejních orgánů nebo orgánů státní moci, pokud by se cítil omezen na svých právech, měl důvodnou obavu o své bezpečí a s jednáním policie nebyl spokojen. Případně se mohl obrátit na Úřad ombudsmana pro lidská práva, který je zřízen přímo ústavou Ukrajiny, podle pozorovatelů je považován za orgán efektivně prosazující lidská práva a je např. oprávněn zahajovat vyšetřování případů porušení lidských práv ze strany bezpečnostních složek. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008-62 ze dne 31. 10. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75 ze dne 10. 6. 2008. Žalobce na možnost ochrany svých práv na Ukrajině zcela rezignoval, pouze spekulativně uvedl, že Pravý sektor je spolčen s policií, která nehájí zájmy lidí, a svoje tvrzení v průběhu správního řízení nepodložil žádným hodnověrným podkladem. Z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi ze dne 14. 9. 2018 pak vyplývá, že pravicové extrémistické organizace, které hrály důležitou roli během bojů na východě Ukrajiny v letech 2014 - 2015 a událostech „majdanu“ byly v ukrajinské politice marginalizovány a jejich podpora není v ukrajinské společnosti rozsáhlá, o čemž svědčí omezená voličská podpora pro Pravý sektor a stranu Svoboda ve volbách v roce 2014, kdy ani jedna ze zmíněných stran nepřekročila 5% volební práh. Některé politické organizace sice udržovaly vlastní paramilitární jednotky - např. Pravý sektor, nicméně tyto byly postupně začleněny do ukrajinské armády a jednotek ministerstva vnitra. Ukrajina dále přijala od zhroucení režimu Viktora Janukovyče v únoru 2014 řadu ústavních reforem a reformních zákonů vztahujících se k soudní moci, bezpečnostním složkám, zejména policii, ekonomické politice, k boji proti korupci nebo decentralizaci. Správní orgán

zároveň nepopírá, že i přes pozitivní změny, ke kterým na Ukrajině došlo, v zemi i nadále existují problematické oblasti v dodržování lidských práv, a to především v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na východě země. Ze shromážděných podkladů nelze dovodit cílenou spolupráci nebo toleranci paramilitárních jednotek působících na území Ukrajiny s ukrajinskou policií, resp. bezpečnostními složkami, a nelze dospět k závěru, že by oficiální bezpečnostní složky nebyly schopny nebo ochotny poskytnout nezbytnou ochranu svým občanům před protiprávním jednáním těchto polovojenských a nacionalistických uskupení. Stran obav žalobce z odvodu do armády žalovaný konstatoval, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen „Ženevská konvence“), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“*. Obdobně pak hovoří i rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 508/97, kde soud uvádí, že *„...povolávání k výkonu vojenské služby samo osobě není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Strachem z pronásledování rovněž není obava..., že v souvislosti s jeho dezercí z armády by mohl být trestně stíhán“*. Nemůže se tedy jednat o jednání označitelné jako pronásledování. Žadatel zároveň nesplňuje odvodový věk a neuvedl, že mu na Ukrajině přišel povolávací rozkaz do armády. Samotná povinnost každého občana Ukrajiny účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je zaměřena na veškeré bojeschopné muže bez ohledu na jejich rasu, národnosti či náboženství atd., nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských státních orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Za důvod pro udělení azylu nelze považovat ani zhoršenou bezpečnostní situaci na Ukrajině, která podle Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi, ze dne 14. 9. 2018 panuje pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, kde se bezpečnostní incidenty soustřeďují k tzv. linii dotyku, nicméně mimo tyto oblasti podle výročních zpráv vládních i nevládních organizací nedocházelo v roce 2017, ani v průběhu 2018 k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí, tzn. ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a zcela stabilní. Na Ukrajině sice probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, je jím však zasažena jen malá část země, a žalobci nic nebrání vtom, aby žil v některé z 22 z celkového počtu 24 oblastí, na které je Ukrajina administrativně rozdělena. K celkové bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný konstatoval, že dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, *„osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nejsou považovány za*

uprchlíky.“ Jmenovaný před odchodem z vlasti žil ve městě Sumy v Sumské oblasti, ve které podle výše citované zprávy nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům a oblast je pod plnou kontrolou ukrajinské centrální vlády.

6. Žalovaný v rozhodnutí dospěl k závěru, že žádost žalobce využil jako prostředek legalizace pobytu na území České republiky. Žalobce pobýval v České republice již od roku 2016, o udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl po opakovaném zadržení policií a uložení správního vyhoštění zajištěn za účelem realizace vyhoštění a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po více než dvou letech pobytu na území České republiky. Žádost o mezinárodní ochranu však žalobce podal teprve poté, co byl zadržen, bylo mu opětovně uloženo správní vyhoštění a jeho výkon se stal díky jeho zajištění Policií České republiky reálným. Z toho je zřejmé, že žádost je účelová. Žalobce již v minulosti, a to opakovaně, dlouhodobě a zcela vědomě, právní řád narušoval, když pobýval na území České republiky nelegálně bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, dlouhodobě nerespektoval své zákonné povinnosti, ani uložené vyhoštění, jehož výkon svým protiprávním jednáním mařil. Žalovaný k vysvětlení žalobce, že nevěděl, jakým způsobem požádat o azyl, konstatuje, že takové vyjádření působí s ohledem na výše citované jednoznačně účelovým dojmem, zejména pokud jmenovaný údajně opustil Ukrajinu pro tvrzené problémy se soukromými osobami, pobýval zde od 8. 6. 2016, nicméně o mezinárodní ochranu požádal příhodně až o 2,5 roku později, kdy takové jednání nevypovídá o jeho palčivé a skutečné potřebě mezinárodní ochrany. K aspektu opožděného podání žádostí o mezinárodní ochranu bylo odkázáno na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a sp. zn. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 31. 10. 2018 jmenovaný mj. uvedl, že si je vědom, že mu bylo v roce 2016 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které převzal, a že mu byl do cestovního dokladu vylepen výjezdní příkaz, a tedy měl do 10. 12. 2016 vycestovat. Uvedl, že nevycestoval, protože nechtěl nastoupit do armády, žádný jiný důvod k nevycestování neměl. Z jeho vyjádření je zřejmé, že žádné relevantní problémy na Ukrajině nikdy neměl, a pokud by se skutečně obával povolání do armády, mohl požádat o mezinárodní ochranu již v roce 2016, nicméně celou situaci nijak neřešil. Žalovaný tak v rozhodnutí uzavřel, že v případě výše jmenovaného neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.
7. Žalovaný se též zabýval poskytnutím doplňkové ochrany. Žalobce mezi hlavní důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu označil údajné problémy ve vlasti s Právým sektorem, kdy v roce 2016 měl čelit slovním útokům, a popsal incident, při kterém byl chycen na ulici a držen dva dny ve sklepě, správní orgán nicméně zejména po komparaci azylového příběhu žadatele s jeho vyjádřeními do policejních protokolů v rámci řízení o jeho správním vyhoštění dospěl k jednoznačnému závěru o nevěrohodnosti jmenovaným prezentovaných problémů na Ukrajině se soukromými osobami a neopomenul ani zásadní rozpory stran doby, kdy těmto potížím měl čelit. Žalobce ve vlasti nikdy neměl problémy s ukrajinskými státními orgány. I pokud by se jeho problémy se soukromými osobami zakládaly na pravdě, přestože k takovému závěru žalovaný nedospěl, žalobce mohl a měl možnost svoji situace řešit za pomoci dostupných prostředků vnitrostátní ochrany, na které zcela rezignoval. Pokud jde o jeho obavy z výkonu vojenské služby, správní orgán konstatuje, že branná povinnost je zcela

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

legitimní občanskou povinností, přičemž žadatel s ohledem na svůj věk nepodléhá odvodovým limitům. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
11. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
13. Podle čl. 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu mohou poskytovat pouze a) stát nebo b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, ovládající stát nebo podstatnou část území státu, pokud jsou ochotny a schopny zajistit ochranu v souladu s odstavcem 2. Ochrana před pronásledováním nebo vážnou újmu musí být účinná a nesmí být pouze dočasná. Má se zpravidla za to, že taková ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 písm. a) a b) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. Při posuzování, zda určitá mezinárodní organizace ovládá stát nebo podstatnou část jeho území a poskytuje ochranu popsanou v odstavci 2, berou členské státy v úvahu případné pokyny obsažené v příslušných aktech Unie.

14. Žalobce vznesl žalobní námitku, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci ze strany soukromých subjektů a vycházel z neaktuálních informací (informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 4. 2014). Na Ukrajině nefunguje systém, který by zaručil zabránění způsobení vážné újmy, proto žalobce nebyl povinen se na ukrajinské státní orgány obrátit, zejména s ohledem na svoji ruskojazyčnou příslušnost a minulost spočívající v obchodování s ruským „nepřítelem“. Žalobce je tak primárně znevýhodněnou osobou vystavenou zřetelné nedůvěře ukrajinských bezpečnostních složek i úřadů jako takových. Ukrajina má též problém s korupcí, bezpečnostní složky fakticky nefungují.
15. Soud v první řadě konstatuje, že se ztotožňuje s hodnocením žalobceva azylového příběhu žalovaným. Žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti výpovědi a v napadeném správním rozhodnutí podrobně popsal (strana 3, 4, 5 rozhodnutí), jaké vnitřní rozpory našel v prezentovaných skutečnostech, jakož i jaká tvrzení neodpovídají shromážděným důkazům - zprávám o zemi původu. Soud jako zcela zásadní vnímá v této souvislosti skutečnost, že žalobce svůj azylový příběh o podnikání a s tím souvisejícím následným vyhrožováním a bitím přestřel poprvé až 3. 11. 2018 v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když na území České republiky pobýval od začátku června 2016, přitom ve styku s orgány České republiky byl již na podzim 2016, kdy s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Ještě v protokolu o podání vysvětlení ze dne 31. 10. 2018 uváděl, že se do vlasti nevrátil pouze z důvodu, že nechtěl nastoupit do armády. Žádné problémy s vyhrožováním, bitím či Právým sektorem nezmínil, případně správnímu orgánu nevysvětlil, z jakého důvodu tyto podstatné okolnosti neuvedl dříve. Skutečnosti tvrzené žalobcem jsou pak rozporné i v tak zásadní věci, jako je vystavení fyzickému násilí, kdy žalobce v žádosti ze dne 3. 11. 2018 fyzické násilí zmiňuje (dokonce jako násilí život ohrožující), stejně jako v poskytnutí údajů k žádosti dne 8. 11. 2018 (nicméně velmi obecně a stručně, nijak jej nekonkretizuje, neuvádí žádné detaily v tomto ohledu), v protokolu o pohovoru k žádosti ze dne 15. 2. 2019 pak uvádí toliko, že byl zavřený ve sklepě a své obavy o život váže k nucenému nástupu do války. Zpravidla fyzické násilí a bití (tím spíše „život ohrožující“ je zkušeností velmi traumatizující, soud považuje za velmi nepravděpodobné, že by je žalobce při hovoru dne 15. 2. 2019 toliko zapomněl uvést. Výpověď žadatele o azyl zejména s ohledem na časový odstup může vykazovat určité drobné rozpory, ale alespoň kostra azylového příběhu musí být konzistentní a důvěryhodná, což v projednávaném případě není. Výpověď žalobce dále nekoresponduje s informacemi o zemi původu, když nesouhlasí časový rámec. Podnikatelskou činnost měl vykonávat od zimy 2014 do odjezdu (začátek června 2016 pozn. soudu), až v průběhu roku 2016 začal mít zmíněné problémy se soukromými osobami, resp. příslušníky Právého sektoru. Do ručně psané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 3. 11. 2018 přitom uvedl, že k výhrůžkám a fyzickému násilí došlo s počátkem válečných operací (tedy jaro 2014 podle Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018). Zde srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 436/2017 – 57 ze dne 31. 5. 2018 podle kterého podstatné hodnotící kritérium věrohodnosti výpovědi spočívá dále v tom, zda stěžovatelem uvedené události zapadají do rámce informací o zemi původu stěžovatele v relevantním časovém období. Tvrzení žalobce, že je v zájmu soukromých

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

osob, Právěho sektoru, aby ho donutily jít do války, ani soud nepovažuje za přesvědčivé, neboť k tomuto mělo dojít zhruba v polovině roku 2016 před odjezdem žalobce ze země, přitom podle Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 již v letech 2015 a 2016 naopak probíhala demobilizace dříve povoláných vojáků (mobilizovaných v období březen 2014 až červen 2015). Po posouzení všech relevantních skutečností a okolností žádosti o mezinárodní ochranu jednotlivě i ve vzájemných souvislostech soud konstatuje, že není ani přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žalobce. Žalobce nesplnil svou základní povinnost, a to předestřít konzistentní a vnitřně nerozporný azylový příběh. V případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže žalovaný v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení azylu (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008 - 105).

16. Namítal-li žalobce v žalobě, že žalovaný vycházel z neaktuálních podkladů, konkrétně z informace MZV ČR č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 4. 2014, tomuto nelze přisvědčit, z této zprávy žalovaný nevycházel, není zmíněna v rozhodnutí, není ani součástí správního spisu. Žalovaný vycházel z Informace OAMP Ukrajina - Situace v zemi, ze dne 14. 9. 2018, Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, Informace MZV ČR, č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 a Informace MZV ČR č. j. 111866/2018-LPTP ze dne 12. 6. 2018. Podklady shromážděné žalovaným lze hodnotit jako aktuální a zcela dostačující pro posouzení věci. Soud neprovedl doplnění dokazování článkem britského deníku The Guardian „Welcome to Ukraine, the most corrupt nation in Europe“, na který žalobce v žalobě odkazoval k prokázání existence korupčního prostředí na Ukrajině. Tento důkaz soud neprovedl, neboť tento článek byl publikován již dne 6. 2. 2015, není tedy zcela aktuální, kromě toho problém Ukrajiny s korupcí vyplývá i z podkladů shromážděných žalovaným (Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018). Tato zpráva konstatuje, že od února 2014 přijala Ukrajina řadu reforem, byť například přetrvává právě problém s korupcí. Z této skutečnosti nelze bez dalšího dovodit, že by na Ukrajině nefungovaly bezpečnostní složky.
17. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004 č. j. 6 Azs 8/2003 - 44). V této souvislosti lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, podle kterého pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Obdobně viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007 č. j. 9 Azs 49/2007 - 68, podle něhož skutečnost, že „žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“
18. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným plyne, že na Ukrajině existuje dostupný mechanismus efektivní ochrany práv (zejména Informace OAMP ze dne 14. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

2018). V zemi došlo k politické i bezpečnostní stabilizaci, zpráva popisuje problémy na Krymu a částečně v Luhanské a Doněcké oblasti, dále též v okolí tzv. linie dotyku. Od února 2014 dochází postupně k zavádění reform, přestože výsledky v některých oblastech jsou smíšené (např. zmiňovaná korupce). I v této oblasti jsou však podnikány další kroky, jako např. zákon o vzniku protikorupčního soudu. Sumská oblast, ze které pochází žalobce, je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, nedochází tam k bezpečnostním incidentům. Závěr o existenci dostupných mechanismů efektivní ochrany práv na Ukrajině je též aprobován judikaturou v obdobných případech (usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 132/2020 – 64 8. 7. 2020, Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 318/2019 – 107 ze dne 3. 6. 2020, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2018, č. j. 7 Azs 219/2018 - 30). Stěžovatel měl tedy v první řadě využít možnosti garantované vnitrostátním právem (pokud by skutečně ve vlasti tvrzené problémy měl). Soud nepřisvědčil žalobci, že by spadl do zvláštní skupiny, či že by v jeho konkrétním případě nebyla možnost ochrany dostatečná či dostupná (z důvodu ruskojazyčné příslušnosti a minulosti spočívající v obchodování s Ruskem). Problematiku ohledně ruského jazyka žalobce vznesl poprvé až v žalobě, ač mu jistě nic nebránilo toto vznést již dříve, považoval-li to za podstatné. Tento argument má soud za účelový, když žalobce hovoří též jazykem ukrajinským. Též až v žalobě uvedl, že se neobrátil na orgány Ukrajiny kvůli tomu, že by mu ochrana nebyla poskytnuta kvůli obchodování s Ruskem. V pohovoru na opakované dotazy v tomto směru uváděl, že se na žádné orgány neobrátil, neboť policie nehájí zájmy lidí a že Právý sektor je s nimi spločen.

19. Soud tak v první řadě shledal, že žalobci nehrozí vážná újma od nestátních subjektů. Vzhledem k argumentaci žalobce, že nebyl povinen se pokusit vyhledat ochranu v zemi původu, soud též pro úplnost odkazuje na relevantní judikaturu v tomto směru, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 50/2008 – 62 ze dne 31. 10. 2008. Zde soud řešil, zda je žadatel o mezinárodní ochranu, jemuž hrozí vážná újma od nestátních subjektů, povinen se vždy pokusit vyhledat ochranu u poskytovatelů ochrany v zemi původu, a do jaké míry musí žadatel tvrdit, proč se nepokusil v zemi původu vyhledat ochranu, resp. prokázat, že nemůže nebo není ochoten z důvodu nebezpečí vážné újmy využít ochrany státu, jehož je státním občanem. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice stanoví ve skutečnosti dvě podmínky pro existenci účinné ochrany v zemi původu. Poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 směrnice poskytují zpravidla účinnou ochranu tehdy, (1) pokud činí přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a (2) pokud stěžovatel má k této ochraně přístup. Obě podmínky musí být splněny kumulativně; v opačném případě není účinná ochrana dostupná. Pokud jde o první podmínku stanovenou čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, Nejvyšší správní soud v témže rozsudku konstatoval, že ta vychází z premisy, že žádný stát není schopen zabránit veškeré trestné činnosti. Stejně tak každý stát musí respektovat procesní práva ostatních dotčených osob..., resp. zastavit trestní řízení v případě nedostatku důkazů. Nicméně obecně účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy není vždy dostatečný. Pokud lze z dostupných informací o zemi původu dovodit, že v obecné rovině funkční systém právní ochrany není v praxi s to pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu zajistit, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl. Z tohoto důvodu je první podmínka stanovená čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice do jisté míry*

modifikována slovem „zpravidla“ v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Znění čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována v případě učinění přiměřených kroků k zabránění pronásledování zavedením obecně účinného právního systému, neznámá, že takový právní systém bude vždy považován za dostatečnou ochranu, nýbrž pouze to, že zavedení obecně účinného právního systému bude obvykle dostatečné Slovo „zpravidla“ v čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice tedy v projednávaném případě znamená, že pokud je žadatel o mezinárodní ochranu „vyčleněn“ (tj. zastává v hierarchii azylově relevantní skupiny významné postavení; viz výše), nelze vždy zavedení obecně účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy považovat za „přiměřený krok“ k zabránění pronásledování nebo působení vážné újmy ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice; poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 téže směrnice musí v odůvodněných případech poskytnout ochranu zaměřenou specificky na danou skupinu či jednotlivce, tj. podniknout dodatečné specificky zaměřené či ve výjimečných případech i individuální kroky nad rámec zavedení obecně účinného právního systému. To ale neznámá, že v případě, kdy je původcem vážné újmy čistě nestátní subjekt, se žadatel o mezinárodní ochranu musí vždy obrátit na poskytovatele ochrany zakotvené v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice. Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmu způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Pokud to však zjevné není, jako v projednávaném případě, žadatel musí v pohovoru se žalovaným uvést (samozřejmě postačí, pokud tak učiní svými slovy, aniž by musel nutně používat právníckou terminologii), proč se na poskytovatele ochrany s žádostí neobrátil; tj. např. (1) proto, že v daném státě neexistuje účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících způsobení vážné újmy, či (2) proto, že takový systém v daném státě existuje, ale on k této ochraně nemá přístup (např. z důvodu diskriminace určité skupiny v daném státě), či (3) že z důvodu jeho specifického postavení (k tomu viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70) musí poskytovatelé ochrany uvedení v čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice učinit další dodatečné kroky na jeho ochranu nad obecný standard. Břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žalobce, vyjádření žalobce ve správním řízení v tomto směru byla povšechná a neurčitá (policie nehájí zájmy lidí, Právý sektor je s nimi společen, tato tvrzení nebyla nijak zdůvodněna), soud neshledal, že by žalobce byl nějakým způsobem „vyčleněn“ ve smyslu tohoto judikátu a kvalifikační směrnice, měl tedy povinnost se nejprve obrátit s žádostí o ochranu na státní orgány Ukrajiny.

20. Konečně ohledně neochoty žalobce nastoupit brannou službu je možné plně odkázat na správnou argumentaci žalovaného. Lze doplnit i závěry usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 263/2016 – 30 ze dne 25. 1. 2017, podle kterého je branná povinnost sama o sobě irelevantní a nemůže být považována za pronásledování dle § 12 zákona o azylu. Obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012 č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, podle kterého „[s]lamotné odmítání [branné povinnosti] odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Se stejným výsledkem byla

posouzena azylová irelevantnost branné povinnosti například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34, nebo ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 – 32.

21. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému náklady v řízení nevznikly.
23. Usnesením ze dne 5. 6. 2019 č. j. 13 Az 23/2019 – 19, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 10 s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení dva účelné úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepsí doplnění žaloby ze dne 10. 6. 2019 [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrady odvést, tj. o částku 1 428 Kč (21 % z 6 800 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. října 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

